

Arie Roos wordt geheim agent

In deze serie verschenen

1. Een overval in de lucht
2. De jacht op het koperen kanon
3. Sensatie op een Engelse vrachtboot
4. Avonturen in de Stille Zuidzee
5. Drie jongens op een onbewoond eiland
6. De strijd om het goudschip
7. Tumult in een toeristenhotel
8. Drie jongens als circusdetective
9. Een dollarjacht in een D-trein
10. Een speurtocht door Noord-Afrika
11. Drie jongens en een caravan
12. Kabaal om een varkensleren koffer
13. Een motorboot voor een drijvend flesje
14. Een klopjacht op een kapitein
15. Een raderboot als zilvervloot
16. Nummer negen seint New York
17. Een meesterstunt in Mexico
18. Trammelant op Trinidad
19. Vreemd krakeel in Californië
20. Lotgevallen rond een locomotief
21. Pyjama-rel in Panama
22. Vreemd gespuis in een warenhuis
23. Wilde sport om een nummerbord
24. Hoog spel in Hongkong
25. Een vliegtuigsmokkel met verrassingen
26. Stampij om een schuiftrompet
27. Kunstgrepen met kunstschaten
28. Bombarie om een bunker
29. Ali Roos als Arie Baba
30. Heibel in Honolulu
31. Arie Roos wordt geheim agent
32. Cnall-effecten in Casablanca

*Arie Roos wordt
geheim agent*

Willy van der Heide

Oorspronkelijk uitgegeven door: Stenvert, Meppel, 1962

© Willy van der Heide, 1962

© Nederlandse uitgave: Overamstel Uitgevers, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: Frans Mettes

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 2734 9 (paperback)

ISBN 978 90 499 2766 0 (e-book)

NUR 280

www.overamstel.com

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Een vliegende kraai...vangt altijd wat

Kan men zich iets groteskers voorstellen dan de volvette, roodharige en sproetige Arie Roos in de rol van: Geheim Agent? Zijn massaal figuur was al van tientallen meters afstand in dichte mist herkenbaar – hij bood zelfs de meest erbarmelijke pistoolschutter een onmisbaar doelwit – zijn eeuwige honger en zijn voorliefde voor het praaïen van taxi's maakten hem kostbaar in de onkostenrekening...en toch was het deze lachwekkende Arie Roos, die hals-over-kop werd aangezocht, in dienst te treden als Geheim Agent.

De meeste avonturen van het illustere drietal Jan Prins, Arie Roos en Bob Evers begonnen heel normaal. Bedrieglijk normaal. Dit speciale avontuur echter begon volslagen abnormaal doordat Arie Roos, om kwart over negen in de avond, wakker werd gepord in de boottrein van Harwich naar Londen en even later op het Londense plaveisel stond met zo goed als geen cent op zak. Natuurlijk had de oerzuinige Jan Prins aan zijn gemakkelijk levende, royale en dikke vriend al honderden malen somber voorspeld; dat die nog eens straatarm zou eindigen, maar dat was toch niet geheel hetzelfde. Arie bezat namelijk geld genoeg...hij kon er alleen op dat moment niet aan of bij komen. Om kwart over negen op deze gedenkwaardige avond op het Londense spoorwegstation was het de conducteur die Arie ontdekte. Hij liep met haastige stappen in de lengte door de corridor van de lege boottreinwagons, blij dat zijn zoveelste dienst was afgelopen en dat hij naar huis en haard kon, maar remde plotseling af, deed twee stappen achterwaarts en tuurde door het spiegelglas van de schuifdeur. Hij vergiste zich niet: in de hoek bij het raampje zat een dikke, roodharige jonge knaap in elkaar gedoken te slapen. Hij rukte de roldeur opzij en stond eventjes op de laatst overgebleven passagier van zijn trein neer te kijken. De roodharige dikkerd zat met zijn schoenen vérweg onder de zitplaatsen aan de overzijde – een regenjas hing boven hem aan een haak. De vette, rolronde armen in een blauw tweed jasje, waren gekruist en het hoofd leunde schuin opzij tegen de regenjas. Om de linkerpolts blonk een duur uitzierend chronometerhorloge. De conducteur stak de hand uit en duwde tegen een ham-achtige schouder, zodat de roodharige jongen schudde als een trilpudding.

‘Wake up, sir! Dit is het eindpunt. Londen. De trein gaat niet verder.’

Een schoonmaakster met een emmer en een veger kwam de treingang door stommelen, bleef eventjes hoopvol naar binnen staan gluren, maar liep teleurgesteld verder toen de dikke jongen geen lijk bleek te zijn, maar met een schok ontwaakte, de conducteur zag en onmiddellijk op zijn horloge blikte.

‘Londen? Jandokie...ik moet als een blok hebben geslapen!’

De conducteur knikte zonder enig amusement en verdween ‘uit de coupé, maar had nog geen vier stappen huiswaarts gedaan, of een luidde brul deed hem op zijn weg terugkeren. De dikke, roodharige jongen stond met de regenjas over zijn arm midden in de coupé, omhoog kijkend naar de volslagen ledige bagagerekken.

‘Ik had een koffertje bij me! Zo’n donkerblauw, lichtgewicht vliegtuigkoffertje. Dat is verdwenen!’

‘Tja,’ zei de conducteur, voor wie het niet de eerste maal was dat hij een dergelijk verhaal hoorde. ‘Dat risico zit erin, als u aan het eindpunt nog zit te snurken. U weet zéker dat u een koffer bij u had?’

‘Ja, natuurlijk!’ zei Arie korzelig. ‘Trouwens – wie zit er nou zonder bagage in een bóóttrein? Als het nou nog een tram was...’

De conducteur zuchtte, en ging ongeduldig van de ene voet op de andere staan.

‘Kende u de mensen die bij u in de coupé zaten?’

Arie voelde in de zakken van zijn regenjas en verklaarde kribbig

‘Ik weet niet eens, hoevéél er in zaten. Ik kom recht met het vliegtuig uit Hawaïi. Ik ben in Parijs geland, daarna direct in de trein hierheen gestapt, en zowat meteen in slaap gevallen. Ik was bekaf.’

‘Tja, als u niet eens weet, wie er bij u in de coupé hebben gezeten. U kunt natuurlijk aangifte doen bij het stationsbureau en bij de politie. Maar of dat veel zal helpen...’

‘Alright, alright!’ wuifde Arie, die wel voelde dat de man er alleen op uit was, zo snel mogelijk naar huis te komen. ‘Ik zoek het zelf wel verder uit. Welterusten.’

‘Good night, sir.’

Arie bukte zich wat en tuurde door het lage boottreinvenster naar de gloed van neonlicht die als een twintigste-eeuwse damp boven de huizenblokken van Londen hing. Dan haalde hij de schouders op en richtte zich weer op.

‘Bedrijfsrisico,’ mompelde hij, de treincorridor in lopend, ‘hoewel je zo iets nou nét in Engeland niet verwacht. Alweer wat geleerd.’

Het lange perron lag vrijwel verlaten onder de hoge en vuile boog-

lampen. Dit laatste gedeelte van de boottrein stond niet onder de overkapping en hoog, in de niet geheel heldere, vochtig-warme lucht stonden vaag wat sterren. Het zag er naar uit of het later op de nacht wel eens licht mistig zou kunnen worden. Een sigaret rokende witkiel dook achter een postkarretje uit bij het zien van deze verlate reiziger.

‘Bagage dragen, mijnheer?’

‘Die draagt iemand anders al,’ zei Arie. ‘Volgende keer beter.’ Hij wandelde langzaam het perron af, links en rechts kijkend naar de aanplakbiljetten van Droste-pastilles, Players-sigaretten en Pyke-radiotoestellen, trachtend zich te herinneren, wat er zoal in dat blauwe vliegtuigkoffertje had gezeten. In elk geval wat kleren, natuurlijk. Zowat allemaal splinternieuw. En zijn reischeques. Maar daar had een ander niets aan. Arie voelde in de binnenzak van zijn tweed jasje. Zijn paspoort had hij nog; evenals zijn portefeuille. Maar contant geld?.. Arie bleef naast een ijzeren pilaar staan, voelde nogmaals in zijn regenzakken en daarna in zijn broek. In Parijs had Jan Prins al hun financiën uit de knoop zitten trekken, het treinkaartje voor hem gekocht, hem reisgeld meegegeven in de vorm van reischeques en slechts een handjevol contant geld voor onderweg.

‘Een reischeque kun je bij elke bank en in elk hotel verzilveren,’ had Jan gezegd. ‘Léér dat nou. Een dief kan er niets mee doen, en het is veel veiliger.’

En omdat het toch maar reischeques waren, had Arie ze met wat reisgidsen en pocketboekjes in zijn koffer gestopt. Had hij daarentegen bankpapier bij zich gehad, dan zou dat in zijn portefeuille hebben gezeten in een binnenzak, en dan had hij het nu nog gehad.

‘Nóóit van mijn leven laat ik me ooit weer door die eeuwig zuinige, eeuwig secure Prins bekletsen!’ bezwoer Arie halffluid, weer in beweging komend. ‘Die methodes zijn misschien geknipt voor hém, maar bij mij pakken ze faliekant verkeerd uit.’ Hij telde het losse geld dat hij uit zijn verschillende zakken bijeen had verzameld. Hij had bij het wisselkantoor op de boot alles omgezet in Engels geld, en in zijn handpalm lagen nu vier stukken van een shilling, een halve shilling en vijf grote bronzen pennies: die merkwaardige Engelse muntstukken, die evenveel waard zijn als vier cent in Holland, maar even groot als een zilveren gulden. Arie liep verder, de muntstukken tinkelend opwippend in zijn hand, mompelend:

‘Vier shilling en elf pence. Wat is dat in Hollands geld? Een dikke

rijksdaalder. Als ik het zuinig aan doe, kan ik misschien bij het Leger des Heils slapen.'

Hij begon te grinniken, toen het idiote van de toestand tot hem begon door te dringen. Hij had geld genoeg in Holland op de bank. Maar om daaráán te komen, moest hij naar een Londense bank. En dit was een eigenaardigheid van banken, dat die om half tien in de avond dicht plachten te zijn. Opbellen of telegraferen kon hij evenmin, want elk telefoongesprek of telegram naar Holland kostte al méér dan hij op zak had. En telegraafkantoren geven geen krediet. Hij kende kip noch kraai in Londen en in een hotel kon hij, zonder iets anders bij zich dan een regenjas, ook niet terecht. Zonder bagage lieten ze je vooruit betalen, als ze je tenminste niet kenden...

Arie liet de vier shilling en elf pence teruggliden in een jaszak, strekte zijn rug en liep snel op de tunnelmonding af die naar de uitgang leidde.

'Als je altijd geld op zak hebt, wordt het leven ook veel te saai en te gemakkelijk,' zei hij tegen zichzelf. 'Het werd hoog, tijd dat ik weer eens leerde, me losjes te bewegen zónder een knoedel bankpapier.'

Arie stond stil buiten de uitgang van het Londense station en keek aarzelend eerst links, dan rechts, want het was hem allemaal even vreemd. Een taxi kwam bijna geluidloos aanrollen en stopte vlak voor hem. Een man met een bolhoed op en een dunne overjas aan van dure, donkerblauwe stof stapte kalmpjes uit, klemde een akte map onder de linkerarm en wandelde vlak langs Arie het station binnen, een vage geur van goede sigaren en eau de cologne achterlatend. Met de opgewekte bewegingen die volgen op een goede fooi sloot de chauffeur zijn portier, en keek dan zijwaarts naar de dikke Arie, die met de regenjas over de arm stond toe te kijken.

'Taxi, sir?'

'Nee,' antwoordde Arie opgewekt. 'Ik zoek een cafeetje of zoiets waar je voor vier shilling plus een duur horloge onderpand een paar uur stuk kunt slaan, zonder je stom te vervelen. Bestaat er zoiets in Londen?'

De chauffeur, een korte, gedrongen man met een korte jekker aan en een vettige uniformpet op, keek Arie eventjes onderzoekend aan, blikte dan de straat over, zag geen enkele andere klant, keek weer naar Arie en zei plotseling:

'Ik mag hier niet blijven staan. Stap even in.'

Arie bukte zich zonder merkbare verbazing, opende het achterpor-

tier terwijl de chauffeur achter het stuur gleed, en voelde de taxi al weggrollen terwijl hij de deur dichttrok.

‘Kijk,’ begon de chauffeur, met één hand sturend en de andere arm op de rugleuning. ‘Wat voor landsman bent u?’

‘Hollander. Ik ben net met de boottrein aangekomen. Heb in de coupé zitten slapen en toen ik wakker werd, had iemand mijn kof-fertje met travellers-cheques gejat. Ik moet tot morgenochtend onder dak.’ De chauffeur zwenkte, met de ene hand sturend, behendig langs een zware bus en mompelde:

‘Ik zou misschien wel kunnen helpen...Mag ik dat horloge van u eens zien?’

Arie gespte het dure, Zwitserse chronometerhorloge los en reikte het over.

‘Aardig klokkie,’ constateerde de chauffeur. ‘Ken u zich tot morgen-ochtend redden? Moet u een hotel hebben?’

‘Dat is niet eens nodig. Ik ben al klaar met een café of zoiets, van-waar ik Amsterdam kan opbellen. Dan sturen ze me wel telegrafisch geld hierheen.’

‘Het is een goed klokkie,’ zei de chauffeur weer. ‘Kijk es, jonge-man... ik bekijk altijd zo’n beetje mijn mensen, hè. Ik ben zelf ook arm geweest en er gebeuren een hoop rare dingen in het leven. Ik zal u twee pond lenen tot morgenavond. Maar ik houd zolang dit horloge. Tot morgenavond.’

‘Dat hoeft niet eens. Morgenochtend heb ik alweer geld.’

‘Maar ik heb nachtdienst. En overdag slaap ik. Zes uur ken u bij mij thuis terecht. Om het terug te halen.’

‘Ik snap het,’ zei Arie. ‘Afgesproken. Ik vind het nog reuze geschikt van je, ook.’

De chauffeur reikte opzij, klikte het plafondlampje aan en haalde een versleten leren portemonnee uit zijn zak, terwijl hij met de andere hand naar de trottoirband stuurde.

‘Meneer – iedereen ken wel eens pech hebben. Maar denk eraan: een man een man – een woord een woord. Morgenavond om zes uur bent u bij me geweest op dit adres...’ Hij krabbelde zijn naam en adres op de achterzijde van een beduimd visitekaartje, dat blijkbaar van iemand anders was:

*J. G. Perkins,
South Tower Street 411.*

‘Vierhonderd en elf,’ zei Arie halffluid en zat twee tellen op dat huisnummer neer te kijken, eer hij besepte wat er voor vaag bekends aan dat getal was: met 4 shilling 11 pence was hij het station uitgekomen. De chauffeur overhandigde Arie twee briefjes van een pond. Arie vouwde visitekaartje en geld ineen en schoof het smalle bundeltje in het borstzakje van zijn tweed jasje.

‘En deze rit rekent u dan morgen ook meteen maar af.’

‘Je zult er geen spijt van hebben, daar kun je op rekenen,’ beloofde Arie.

De chauffeur zat recht voor zich uit te kijken, met de handen plat op het stuurwiel.

‘Dat moet u zelf weten, mijnheer... Een man een man – een woord een woord.’ Hij begon het horloge om zijn rechterpols te gespen. Arie zwaaide het achterportier open en bukte zich om de taxi te verlaten, toen zijn blik viel op de vloer van de wagen, vrij helder verlicht door het nog steeds brandende plafondlampje. Arie keek wat aandachtiger, bukte zich en tuurde weer. Naast de welving in de grijsbekte vloer, waarin bij dit soort auto’s de aandrijfas wentelde, lag een opgevouwen biljet. Hij raapte het op.

‘Hei zeg – ik vind hier een bankbiljet van vijf pond in je wagen.’

De chauffeur wendde zich kalmpjes halfom en zat eventjes naar een voorbijganger op de stoep te staren. Arie schoof het bankbiljet opengevouwen in zijn blikveld.

‘Asjemenou...’ De chauffeur hief traag een hand, greep het biljet, bekeek het van beide kanten en bleef zo enkele tellen lang zitten. ‘We weten in ieder geval zeker dat u het niet kunt hebben laten vallen.’

Arie begon te lachen.

‘Helaas,’ stemde hij in, ‘weten we dat met grote zekerheid. Is het niet van jou?’

De chauffeur schoof zijn vettige pet achteruit en begon zijn hoofd peinzend te krabben.

‘Dat is te zeggen...Nee. Ik heb er de hele dag nog niet een van vijf pond in handen gehad...’ (Hij dacht verder terug.) ‘Met die voorlaatste klant heb ik buiten de wagen afgerekend...Die juffer in Kensington ook. Het moet nog van vanmiddag zijn. Kijk es...eigenlijk heb u het gevonden. Wou u het naar de politie brengen?’

‘Dank je feestelijk. Het is jouw taxi, Zorg jij er maar voor.’

De chauffeur knikte. Arie had niet anders verwacht. Hij wrong zijn dikke lichaam met enige moeite naar buiten, hief een hand als af-

scheidsgroet en begon met de voetgangersstroom mee de straat af te lopen, onderwijl zijn regenjas aan trekkend, want het was hier heel wat koeler dan in de trein. De veelkleurige neonreclames hadden een lichtfloers rond hun buizen, alsof er een regendamp of heel fijne mist in de lucht hing.

‘Zo is nu heel het leven,’ zei Arie halffluid in zichzelf. ‘Een onlogische aaneenschakeling van pech en redeloos geluk.’ Hij stond stil op de stoeprand, verkende de straat aan de overzijde en zag een eind verderop de helverlichte ramen van een soort cafetaria. ‘Als ik eerst eens wat ging eten? Met twee pond zoveel kan ik een potje breken. En waarschijnlijk kan ik daar wel opbellen, ook.’

Er is geen volk ter wereld, dat kans ziet, eetgelegenheden zo ongezelig te maken als de Engelsen. De cafetaria was halfvol en de lampen straalden een kaal en fel licht uit, als in een soort fabriek. Arie kreeg aan een glazen hokje een bon van een juffrouw met stijf, strogeel haar en hij merkte terloops op dat twee mannen, die naast dat glazen hokje op wacht schenen te staan, hem aandachtig (hoewel ook een tikje tersluiks) bekeken. Hij meende eventjes dat het twee rechercheurs waren, die naar iemand zochten, maar daar leken zij ook weer het type niet naar. Arie ging zitten op de middelste van een rijtje lege krukken, stond weer op, trok zijn regenjas uit en fronste naar een kaart onder glas.

‘Een glas melk,’ bestelde hij aan een juffrouw met uitbundige heupen en een leeg, vermoeid gezicht. Ze tikte met een potlood ongeduldig op de glasplaat terwijl Arie even nadacht. ‘En twee broodjes ei. En...’ Hij wist maar al te goed, dat allerlei soorten belegde broodjes, zoals je ze in Holland had, in Engeland volkomen onbekend waren, las dus even de tarieflijst onder het glas en hoorde de juffrouw bits zeggen:

‘Denkt u intussen maar na. Ik ben zo terug.’

Terwijl Arie opkeek om te protesteren, vlamde er rechts vlak naast hem een fel licht op. Na het jarenlang beleven van allerlei avonturen kwam Aries reactie bijna onmiddellijk: hij dook naar links van zijn barkruk af en hief een elleboog beschermend omhoog (een beweging die onwaarschijnlijk snel werd uitgevoerd voor iemand van zijn dikte) en zag aan de andere kant van zijn nu lege barkruk het verbaasde gezicht van een fotograaf met een flitslicht op zijn camera, geflankeerd door een korte man met gepommadeerd haar, en in een donker kos-

tuum met een bloem in het knoopsgat. Arie zag hun gezichten gedurende een tel of wat strak staan van verbazing en dan uiteen wijken in spottend gelach.

‘Komaan, jongeman,’ begon de dikke, op zalvende toon. ‘Je hoeft niet zo te schrikken. We zijn hier in het hartje van Londen en niet in de onderwereld van Chicago.’

‘Onze jonge vriend heeft te veel avonturenfilms gezien,’ meende de fotograaf, zijn camera opheffend en opnieuw flitsend. Zijn blitzlamp was blijkbaar een van die elektrische apparaten die op hoogspanning werken en waarin je geen lamp hoeft te verwisselen. Arie kwam wat verlegen overeind, terwijl aan de overkant van de halfronde bar enkele mensen in de lach schoten en achter hem iemand een spottende opmerking maakte. Hij klom weer op zijn kruk en zei knorrig:

‘U behoort iemand toestemming te vragen of minstens te waarschuwen, vóór u hem fotografeert.’

De dikkige man maakte een kleine buiging, de handen met wasbewegingen in en tegen elkaar wrijvend naast zijn knoopsgatbloem.

‘Aha...deze jongeman is buitenlander, hoor ik. U heeft volkomen gelijk, mijnheer en wij bieden u dan wel onze verontschuldiging aan, maar u verkeert in een bijzondere en niet geheel ongunstige positie, hetgeen u misschien zal verzoenen met wat er is gebeurd. U is namelijk, wat u niet kon weten sinds de opening van deze cafetaria, de vierhonderdduizendste bezoeker en wij zijn gewend, zulk een menselijke mijlpaal in de geschiedenis van dit bedrijf niet onopgemerkt te laten. Sta mij toe...’ Hij keek om zich heen als om zich ervan te vergewissen dat iedereen goed duidelijk hoorde wat er werd gezegd, nam een rol papier en een enveloppe uit zijn zak en reikte die aan Arie over om ‘een oorkonde aan te bieden, zoals aan elke honderdduizendste klant wordt gegeven, benevens een enveloppe met inhoud die u in staat zal stellen, nog enkele genoeglijke uren elders door te brengen. En wat u hier gebruikt of nog gebruiken wilt, is vanavond uiteraard geheel voor onze rekening. Alstublieft...en mag ik thans u vriendelijk verzoeken nog éénmaal te poseren voor onze fotograaf, met een broodje worst in de hand waarvan u een hap neemt?... Juffrouw – een broodje worst en snel wat... Ziezo., alstublieft... Happen graag. De foto is bestemd voor ons persoonlijk archief en bovendien een waardevolle documentatie voor een eventuele reclame-uitgave...’

De fotolamp vlamde nog tweemaal fel op tijdens de rad voortratelende woordenstroom...De fotograaf liet zijn toestel zakken en wend-

de zich af. De dikke man boog nogmaals vluchtig en besloot:

‘Dat het u wél moge smaken. Goedenavond.’

Arie zat weer op zijn kruk en had een beetje de pee in, want iedereen zat hem aan te gapen. Bovendien was Arie veel te slim om niet te vermoeden dat hij niet écht de vierhonderdduizendste klant was, maar voor die rol was uitgezocht vanwege zijn dik, gezond, rondgegeten gelaat. Je kon moeilijk met een reeks foto’s van uitgeteerde hongerlappen als honderdduizendste klanten voor de dag komen. Arie stak de rest van zijn broodje worst in de mond, maar nog steeds was zijn glas melk niet gearriveerd. De juffrouwen stonden op een kluitje samen te kletsen. Toen voelde Arie een hand op zijn mouw. De dikkige man stond er weer, met potlood en een notitieboekje. ‘Duizendmaal mijn excuses. Heeft u er bezwaar tegen, voor onze administratie uw naam en adres op te geven?’

‘Sneeuwman,’ zei Arie.

‘Pardon?’

‘Sneeuwman. Snowman op zijn Engels. Heinrich Sneeuwman.’ Hij werd wat onzeker aangekeken. Arie spelde het woord Sneeuwman. De dikkige man keek hem wat onzeker aan, maar schreef.

‘En uw adres?’

‘Florenzia Hotel in Bangalore.’

‘Banga...wát?’

‘Bangalore.’

‘In eh...Voor-Indië?’

‘Ik geloof het wel,’ zei Arie. ‘Ze hebben er enorm veel honden.’

‘Eh...juist, ja. En...dat het u uitstekend moge smaken. Neemt u me niet kwalijk... u heeft uw oorkonde laten vallen. En uw enveloppe ligt hier.’

‘Dank u.’

Arie schoof de rol in een zijzak, de enveloppe in een binnenzak en vroeg zich af of hij nu metéén de tent uit zou wandelen. Maar waarom ook eigenlijk? Hij had een glas melk plus twee broodjes ei besteld, vóór deze ganse komedie op hem werd losgelaten.

‘Juffrouw!’

De juffrouw met de brede heupen en het verveelde gezicht kwam op hem af. Ze had nu een glimlach op haar wangen geschroefd, maar het was duidelijk te zien, dat ze inmiddels nog een stuk minder geest-

driftig was geworden dan de eerste maal, want nu was er aan Arie helemaal niets meer te verdienen.

‘Mag ik dat glas melk en die twee broodjes ei?’

‘En is dat alles, meneer?’

‘Dat is alles, ja. En pak die broodjes maar in een zakje.’

Het duurde een hele tijd. Arie zat met de vingers te trommelen, dronk zijn melk op, zodra die werd neergezet, schoof de twee broodjes in hun zakje in zijn jas en legde een shilling tip neer. ‘Kijk de volgende keer eens niet zo zuur,’ zei hij. ‘Het kost niets en je blijft er langer jong bij.’ Vervolgens wandelde hij de cafetaria uit zonder op of om te kijken.

‘Wat een eettent!’ momperde hij tegen zichzelf, toen hij weer buiten liep. ‘Hoe hebben ze ooit vierhonderdduizend klanten daar binnen kunnen lokken? Dat lukt ook alleen maar met Engelsen.’

Hij haalde het zakje met de broodjes ei te voorschijn, beet in het eerste ervan, trok een gezicht omdat er natuurlijk geen zout op was gedaan, en wandelde een eind weegs de straat af, tot hij besepte dat de rol-oorkonde nog uit zijn jaszak stak. Hij frommelde het laatste hapje van het eerste broodje in zijn mond, rolde het stuk papier open, las een stuk van de tekst, gaf een spottende snork en keek om zich heen. Rechts van hem was een juwelierswinkel met bronzen veiligheidshekken voor de ramen en een zware, bronzen deur met een brede brievenbus erin. Arie vouwde de oorkonde plat, schoof haar in de brievenbus en wandelde verder.

‘Dan hebben die morgen óók wat om over na te denken,’ zei hij, aan zijn tweede broodje ei beginnend, en meteen haalde hij de gesloten enveloppe te voorschijn. Hij ritste haar open. Zij bevatte een reclamekaartje van de cafetaria, plus een biljet van een pond.

‘Asjemenou!’ mompelde Arie, enveloppe plus kaartje verfrommelend en in de goot werpend. ‘Geld schijn ik vanavond niet kwijt te kunnen, en ik heb al meer dan drie pond op zak.’ Hij wilde op zijn polshorloge kijken, hoe laat het was, hief zijn arm op en miste zijn horloge.

‘Och da’s waar ook,’ zei hij, en wandelde verder.

Met meer dan drie pond op zak kon je ruimschoots een kamer huren in een eenvoudig Londens hotel en dan was het opbellen naar Amsterdam helemaal geen probleem meer. Dat kon je dan prinsheerlijk

vanuit bed op je hotelkamer doen. Eén telefoontje naar Amsterdam en als hij dan de volgende morgen wakker werd, lag het geld er al, telegrafisch overgemaakt, op het postkantoor te wachten. Maar Arie vond het eigenlijk nog een tikkeltje vroeg om een hotel op te zoeken. Elf uur, half twaalf vond hij daarvoor een geschikte tijd. Dan kon je daar nog een krantje lezen en zo tegen half een gaan slapen. Bovendien was Londen een van de weinige steden die Arie, door een samenloop van omstandigheden, nooit goed had kunnen bekijken. Daar kwam nog bij, dat Engelsen een ras vormden dat hem altijd bijzonder had gefascineerd. Toen zijn tweede broodje ei óók was verzwolgen, schoof hij de handen in de zijzakken van zijn regenjas en begon wat te zwalken – een zijstraat in, een bioscoop voorbij – nu en dan stilstaande bij een helder verlichte etalage of opkijkend naar de geel grijze gevel van een beroekt, oud gebouw. Na een tijdje raakte hij uit de drukste straten weg, en eenmaal verzeild in een soort van hofje, waar je wel in kon, maar aan de andere kant niet uit, zodat je gedwongen was op je schreden terug te keren. Daarna ging hij een smal, bochtig straatje door waarin alleen maar gesloten winkels waren gelegen en kwam onverwacht uit op een klein, driehoekig plein met aan twee kanten een helder verlicht café, met verkeer dat maar in één richting voortstroomde en in het midden een drooggelegde fontein, bestaande uit een kolossale zandstenen bak waaromheen vier beschadigde leeuwen elkaar met opengesperde bekken aangrijnsden. Water kwam er uit die bekken niet. Arie begon linksaf langs de huizen het pleintje rond te lopen, toen geheel onverwacht een meisje in een kon leren jasje en zonder hoed op, zich uit een donker portiek naar voren boog, hem even aankeek en dan in het Engels vroeg:

‘Excuse me...could you lend a hand with this?’

‘Waar moet ik mee helpen?’ vroeg Arie automatisch, meteen stilstaande, en het portiek inkijkende. Hij zag nu, dat daar een man stond, scheef achterover tegen de zijkant van het portiek leunend, met zijn hoofd ver voorovergezakt tot zijn kin bijna op zijn borst steunde. Hij had geen hoed op en zijn haren waren los voorover gevallen en hingen in slierten naar beneden.

‘Ik...ik kan hem niet meer overeind houden,’ zei het meisje, tegen zijn schouders drukkend. Arie tuurde in het schemerdonker en zag, dat de man langzaam door zijn knieën heen begon te zakken.

‘Hij moet naar huis,’ zei het meisje, zenuwachtig. ‘Wilt u hem even vasthouden? Dan ga ik een taxi halen.’

‘Best hoor,’ zei Arie, de man bij de bovenarm pakkend en hem schuin omhoog tegen de muur drukkend. Het meisje glipte haastig weg en daar stond Arie, ridder in de nood, probeerend de steeds slapper wordende gestalte van de onbekende man overeind te houden. Dat was een klein kunstje geweest, als de kerel in staat was gebleven, op zijn benen te steunen, maar daar was nu helemaal geen sprake meer van. Ondanks de opwaartse druk van Aries armen, en de wrijving van zijn tegen de muur gedrukte rug begon hij langzaam naar beneden te zakken.

‘Hela!’ riep Arie tegen hem. ‘Ho! Word wakker!’

Dood was de man niet – dat stond vast. Hij ademde diep en zacht snurkend en verspreidde een kolossale lucht van Schotse whisky. Nu had Arie tijdens zijn jarenlange avonturen wel eens vaker iemand gezien en meegemaakt die zich een fiks stuk in de kraag had gedronken, maar nog nooit zoals hier. De slappe gestalte gleed nog een paar centimeter verder naar beneden en toen was Arie helemaal niet meer in staat, hem omhoog te houden. Hij deed het enige redelijke: liet het slappe lichaam kalmpjes langs de muur afglijden, hield hem met een hand overeind, sjoerde met de andere hand de benen plat rechtuit en kreeg zo de aan zijn zorgen toevertrouwde onbekende zittend op de vloer van het portiek. Dat was al een hele verbetering, maar ideaal bleek het nog lang niet, want toen hij zijn handen van ’s mans armen wegnam, begon het bovenlichaam meteen weer naar voren en zijwaarts weg te zakken, als bij een slecht opgestopte lappenpop.

‘Heila!’ zei Arie protesterend. Hij hurkte neer, zette één hand stut-tend tegen een schouder, legde de andere hand onder de kin en tilde het hoofd op. Van de overzijde van het plein viel uit straatlantarens wat flauw licht het portiek binnen, en in dat schijnsel zag Arie dat hij te doen had met een man van een jaar of vijfentwintig, met een heel net gezicht. Het haar was netjes geknipt; in de halfopen hangende mond blonken goed verzorgde tanden. De man droeg een keurig pak van een of andere geruite stof en zijn das was van natuurzijde.

‘Hei zeg!’ riep Arie zacht tegen hem, het hoofd schuddend. ‘Kom eens bij je positieven!’ Hij trok aan beide oren, boog dan twee vingers van zijn rechterhand en kneep ermee in de welverzorgde neus. Hij kneep flink hard, en dat had ten laatste succes. Het hoofd kwam met een lichte schok tot leven. De ogen gingen half open en staarden naar Arie met een blik, of die honderd vijftig meter ver weg was in plaats van vlak voor hem.

‘Wat doe jij hier?’ vroeg hij toen, met dikke tong, in het Engels.

‘Wachten,’ vertelde Arie droogjes. ‘Tot er een taxi komt.’

De man slikte tweemaal, veegde met een hand het loshangende haar uit zijn ogen en er kwam wat meer leven in hem.

‘Wie ben jij?’

‘Een van die schepen die in de nacht voorbijgaan,’ antwoordde Arie verveeld, schuin opzij kijkend naar het plein, of hij nog geen taxi zag aankomen, want dit wachten in een portiek als een soort dronkemans-babysitter was maar een heel matig genoeg. Maar om een of andere reden scheen die opmerking over ‘schepen die in de nacht voorbijgaan’ helemaal verkeerd te vallen. De dronkenman kwam plotseling in actie, begon zijn benen naar zich toe te trekken en probeerde overeind te krabbelen, maar dat liep helemaal verkeerd af, want nauwelijks had hij een been opgevouwen onder zich gekregen, of hij viel opzij met het bovenlichaam op de stoep en zijn benen nog in het portiek.

‘Kijk nou uit, vent!’ bromde Arie korzelig, stond op, ging wijdbeens bij hem staan en probeerde hem overeind te helpen. Een jongen in een regenjas, die een meisje bij zich had met knalrode schoenen en een handtas (die zij aan een lange riem in de hand hield, zodat de onderkant van de tas bijna over de stoepstenen slierde) bleven nu staan en bekeken deze ongewone vertoning. ‘Kom, vent!’ zei Arie weer, aan een arm sjoerend. ‘Kom overeind en blijf zitten.’

Hij had dat beter kunnen nalaten, want nu begon de dronkenman zich met plotseling ontstane heftigheid te verzetten. Hij richtte zich op een arm halfop en probeerde de andere arm, waar Arie aan trok, los te rukken.

‘Laat me los! Laat me met rust!’ Hij zei het op zulk een kwaadaardige toon, dat Arie zijn geduld verloor, zich schrap zette en met twee handen probeerde, hem met een ruk overeind te hijsen. Dat kreeg hij ook inderdaad voor elkaar: het bovenlichaam kwam overeind, maar nu begon de man met de andere hand naar hem te stompen en te slaan.

‘Laat me los, boeventuig! Ik weet wel wat jullie met me voor hebben! Je hebt het op mijn geld voorzien!’

‘Stik met je onzin!’ zei Arie bits, de handen in de zakken van zijn regenjas schuivend en ongeduldig het plein op en af kijkend, of het meisje nog niet terugkwam met een taxi. Niets in zicht.

‘Wat is hier eigenlijk aan de hand?’ vroeg de jongen in de regenjas. Arie knikte naar de dronkenman, wiens haar nu weer over zijn voor-

hoofd hing en nog steeds plat in het portiek zat, met slappe handen onzeker in al zijn zakken voelend.

'Ik kwam hier voorbij en toen vroeg een meisje me of ik eventjes een oogje op hem wilde houden.' Hij keek weer het pleintje op en af. 'Ze is weg om een taxi te gaan halen.'

Het meisje met de rode schoenen keek Arie argwanend aan, boog zich opzij en fluisterde iets in het oor van de jongen in de regenjas.

'Jij bent geen Engelsman, hè?' zei de jongen.

'Nee,' beet Arie terug. 'En zou dat wat?'

Het meisje fluisterde weer in het oor, onderwijl geen oog van Arie aflatend.

De jongen vroeg, langzaam en temerig:

'Hoe lang is dat meisje al weg om die taxi te zoeken?'

'Een minuut of vijf.'

'Ik vind het maar een vreemd verhaal,' zei de jongen lijsig, zich half omdraaiend en achter zich wijzend. 'Er rijden hier dag en nacht duizenden taxi's rond die je zó van de straat kunt oppikken. Kijk...daar gaat er weer een.'

Inderdaad kwam er juist op dat moment een van die typisch gevormde Londense taxi's langzaam het plein rond rollen; het witte bordje naar buiten wijzend om al van verre kenbaar te maken dat het ding leeg was. Nieuwe voetstappen. Een forse man met een gleufhoed op, een korte jekker aan, en een hijgende hond aan een riem, bleef staan. Tijdens het korte gesprek over de taxi was de man in het portiek in zijn zakken blijven zoeken, onderwijl in zichzelf mompelend, maar nu begon hij opnieuw overeind te krabbelen, en begon te roepen:

'My money! My money's gone. They stole my wallet.'

'Dácht ik het niet!' zei het meisje met de rode schoenen venijnig. 'Ze hebben zijn portefeuille met geld gestolen. Dat taxiverhaal is maar onzin.'

'Hoho,' zei de man met de gleufhoed, een ruk aan de riem gevend. 'Koest, Freddie! Is er geld gestolen? Da's niet zo mooi.'

'Deze man is gewoon dronken!' zei Arie, zijn zorgenkind opnieuw bij een arm pakkend om te voorkomen dat hij opnieuw zijdelings op straat zou kwakken, maar nu was er helemáál niets meer met de vent te beginnen. Hij sloeg met de vuist naar Arie, raakte hem op de kaak, rukte zich los en zat nu op een knie, half in het portiek en half op straat, op Arie wijzend en roepend:

'Was jij er ook bij? Natúúrlijk was jij erbij.'

‘Waarbij?’ vroeg Arie.

De jongeman in de regenjas boog zich over hem heen: ‘Hoeveel geld ben je kwijt?’

De dronkenman liet zich ineens weer met de schouder tegen de muur zakken, met die plotselinge veranderingen van stemming, aan dronken lieden eigen, veegde met de rug van een hand over zijn ogen en mompelde:

‘Tweehonderd pond...Zat in...in mijn zak...is weg...’

Arie stond nu met beide handen in de zakken van zijn regenjas op hem neer te kijken en een somber vermoeden, dat langzaam in hem was ontwaakt, begon steeds meer een zekerheid te lijken, naarmate dat meisje dat een taxi zou gaan halen, langer uitbleef. Was het misschien zo dat *zij* hem bestolen had, en hem, dikke en gemoedelijk uitziende Arie, gewoon had gebruikt om haar aftocht te dekken? De jongen met de regenjas zat nu bij de dronkenman geknield en probeerde er met vragen uit te krijgen, met wie hij op het feestpad was geweest en wie hem had bestolen.

‘Dit is een klusje voor de politie!’ vermaande de man met de hond streng. ‘We kunnen beter allemaal hier blijven tot er een politieagent is gehaald.’

Op dat moment overzag Arie in één zeer heldere flits, in wat voor afgrijselijk wespennest hij zich argeloos had gestoken. Goed – hij *hád* dat geld van deze man niet en niet gestolen ook. Maar hij *hád* nu al verteld dat er een meisje was geweest...Zou elke politiemann niet meteen aannemen dat het meisje er met het geld vandoor was, en...Arie besepte met schrik, hoe ongeloofwaardig zijn eigen verhaal wel moest klinken. Zojust met een boottrein aangekomen. Waarom? Om eens een beetje in Londen rond te kijken alvorens naar huis te gaan, in Amsterdam. O, juist. Waar ergens in Londen logeerde hij? Nergens. Hij had niet eens een hotel. Hoeveel geld had hij bij zich? Drie pond. Welwel. Zozo! (In de geest zag hij al die ongelovige lachjes op de gezichten van de verhorende rechercheurs). Hun opmerkingen: ‘Is het uw gewoonte om in de hoofdstad van een vreemd land te gaan logeren zonder bagage en met drie tientjes in uw zak?’ Natuurlijk zouden ze in het begin zonder meer aannemen, dat Arie, als Hollander-zonder-ge-noeg-geld-opzak, geprobeerd had, dat dringend tekort uit de zakken van een ander aan te vullen. Restte alleen de vraag: wie was het onbekende meisje, en waar was het gestolen geld gebleven? Vóór ze dat hadden uitgezocht en voor er eindelijk tot hen begon door te dringen

dat Arie de waarheid sprak... grote goedheid – dat kon dagen duren en de politie had in zulke gevallen de nare gewoonte, iemand intussen veilig achter slot en grendel te houden. Bleek het een vergissing te zijn, dan werd men later wel met een beleefd Brits lachje op vrije voeten gesteld.

Deze gedachten gingen bliksemsnel door Aries hoofd. Er was maar één ding dat hij doen kon: maken dat hij wegwam, voor er een van die grote, kalme maar verschrikkelijk efficiënte Londense politiemannen bij kwam, want dan was het te laat. Die hadden fluitjes op zak en één haal op zo'n politiefluitje maakte elke poging tot weghollen een hopeloze onderneming. Nu hij eenmaal wist, wat hem te doen stond, speelde Arie zijn rol verder prachtig. Hij schoof de handen wat dieper in de zakken van zijn regenjas, ging met een verveeld gezicht achterover staan leunen tegen de gevel van het huis met het portiek en zei:

‘Die vent weet zelf niet eens, wat hij allemaal raaskalt. Zie je dat niet? Zometeen komt die juffrouw terug met een taxi en dan is het allemaal in een wip opgelost.’

‘Dat moet ik nog zien!’ zei het meisje met de slingertas vinnig. ‘Laten we hem eens op zijn benen proberen te zetten,’ opperde haar beschermmer, opkijkend naar de man met de hond. ‘Kunt u even helpen, sir? Als we hem ieder onder een arm pakken...’ Houdt u even mijn hond vast, juffrouw?’

‘Hij bijt toch niet, hè?’

‘O, nee hoor.’

‘Kijk eens...as ie me maar niet bijt.’

‘Het is een mannetje, juffrouw.’

‘En wat zou dat? Wat heb ik ermee te maken of die hond een mannetje is?’

‘Hij bijt alleen mannen, juffrouw. Nooit vrouwen. Dat weten die beesten, ziet u.’

‘Daar heb ik nog nooit van mijn leven van gehoord.’

‘Shirley, hou nou die hond even vast!’ zei de jongen in de regenjas ongeduldig. ‘Er is wel meer waar je nog nooit van hebt gehoord.’

Shirley nam de riem van de hond nu in haar hand, haalde verontwaardigd adem en barstte los:

‘Wel heb ik van mijn leven! Kun je niet wat beleefder tegen je verloofde praten, jij? En dan nog wel waar vreemde mensen bij staan!’

Beide mannen hadden nu het beroofde slachtoffer onder de oksels te pakken en hesen hem overeind. De slappe benen hingen er met ge-